

Ezer forintot a jövőért

Juhász Tibor - 2019-10-13 04:59:00

Kicserezett, barna csizmát visel, fekete szoknyát, amin sárga virágok kerülnek szét. Zöld szédzseki rajta, meg egy lila fejkendő, lovakkal és csillagokkal kihímezve. Épp a cigarettámat nyomtam el, amikor hirtelen feltűnt mellettem. Megragadta a balomat, úgy szegezte nekem a kérdéseit. Általánosságokról tudakolódzott, van-e valakim, mivel foglalkozom, hány testvérem van, ilyenekről.

Ez a fotó 1943-ban készült fotó: fortepan.hu

Gyorsan és lényegre törően válaszoltam. Miután megtudta, hogy most éppen nincs párom, arról kezdett beszélni, hogy a következő nő az életemben nem biztos, hogy a feleségem lesz, de elképzelhető. Sőt azt is hozzátette, hogy lesz majd egy munkahelyem (egy perccel ezelőtt árultam el, még egyetemista vagyok), amit kamelni fogok az elején. Sokan vesznek majd körbe, lesznek barátaim, de olyanok is az utamba akadnak majd, akik azt kívánják, nőjön bennem rák, ahol csak nem szégyell. Ha jól csinálom a dolgokat, vagyis úgy, ahogyan ő mindjárt megmondja, akkor kikerülhetem ezeket az utálatos embereket. De mielőtt elárulja a tanácsait, fizetnem kell. Ezer forintot.

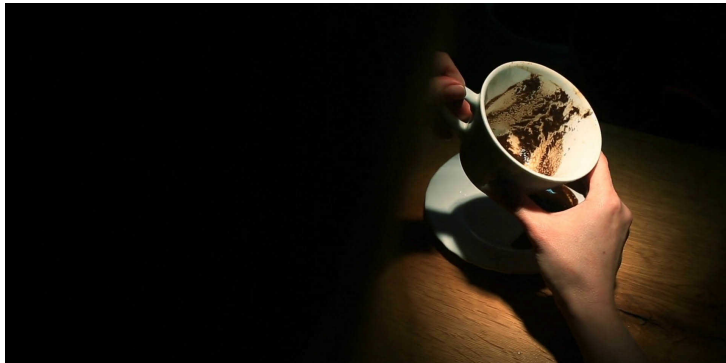
Buszjegyet kell vennem, mondom, csak annyi van nálam, ami arra elég. Hazudok, jelenti ki ellentmondást nem tűrve. Ő tisztában van azzal, mennyi pénz van a tárcámban, hiszen látó. Ennyit biztosan nem tudok adni, felelem, mire azt válaszolja, rajtam múlik a sorsom.

Három perc a buszindulásig. Szabadon maradt jobbommal a farzsebembe nyúlok, előveszem a pénztárcám. Hogy kicipzározzam, szükségem van a másik kezemre is. Megkérem, engedje el. Ahelyett, hogy teljesítené a kérésem, elkiáltja magát, azt hiszem, cigányul.

Kiválik egy apró termetű, görnyedt hátú asszony a buszállomás délelőtti forgatagából. Odalép hozzám, teli a szeme gyűlölettel, számon kér, szinte köpi a vádakat, hogy milyen nagyfaszúnak képzelem magam, hogy ingyen dolgoztatom ezt a gádzsót, hiszen ez egy jó asszony, egyedül nevel otthon kilenc pulyát, és egész nap itt kell jósolnia az olyan gizdáknak, mint én azért, hogy előteremtse a napit.

Mindenki minket néz. Kitépem magam a jósnő szorításából. Egy perc az indulásig. Rohannak utánam, csak a felét értem annak, amit kiáltoznak. Nem kések el, még két utas áll a busz ajtaja előtt. A pénztárcámból, amit még mindig a kezemben szorongatok, kiveszek ötszáz forintot, és a jósnőnek nyújtom. Ennyit tudok adni, mondom. Hát 'oszt neki, horkan fel a jósnő, és az apró természetűre mutat, akinek a kezébe nyomok egy száz forintos érmét. Megfordulok, fellépek a buszra. Fizetek, az ablak mellett foglalok helyet. Már nincsenek itt. A sofőr hónaljába csap egy mappát, feláll, leszáll a járműről, néhány perc múlva tér csak vissza.

Késéssel indulunk. Amikor kanyarodunk, látom, épp a Muskátli Söröző melletti zöldségesből lép ki a jósnő, szatyraiban, azt hiszem, alma meg banán, és a Széchenyi utcán átvívó zebra felé siet.

fotó:

Juhász Tibor 1992-ben született Salgótarjában. Költő, a KULTer.hu szépirodalmi rovatának szerkesztője, a [Kortárs Online](http://KortarsOnline) irodalmi rovatvezetője. Első verseskötete *Ez nem az a környék* (2015), első prózákötete pedig *Salgó blues* (2018) címmel jelent meg.

Juhász Tibor tárcasorozata a Debrecineren itt olvasható: [ZACC](#).